

CONSIDERAȚII ASUPRA UNUI FOCAR DE LEISHMANIOZA INFANTILĂ

M. Minculescu, I. Birzu, S. Creșu, F. Iovănescu, D. Ionescu, V. Lupulescu, G. Michel, S. Paulian, A. Rotaru, I. Rusovici, C. Zaharia, V. Nițulescu.
(*Pediatria* Nr. 2, 1955, pag. 32—12.)

În câteva circumscripții din jurul orașului Craiova, autorii s-au sesizat de apariția la copii a unor îmbolnăviri care prezentau o serie de caractere clinice comune. Aceste îmbolnăviri se caracterizau printr-o curbă termică neregulată, paloarea tegumentelor și a mucoaselor, hemoragiile ale tegumentelor și mucoaselor, mărirea în volum a abdomenului, splenomegalia accentuată, hematomегalia mai puțin pronunțată, adenopatia generală, anemia marcată, variind între 3.500.000 și 1.000.000 eritrocite pe mm^3 și cu valori scăzute de hemoglobină, leucopenie pronunțată (6—2.000 de leucocite pe mm^3 , limfocitoză relativă, creșterea vitezei de sedimentare, probele pozitive de disproteinemie (Takata-Ara, Gross) edemele de tip cașcatic.

Boala interesa îndeosebi copiii de prima vîrstă; astfel 32% din cazuri erau sub vîrsta de 1 an, 40% între 1 și 2 ani, 17% între 2 și 5 ani și 11% peste 5 ani. Durata bolii oscila între 1 și 5 luni. Majoritatea cazurilor a avut un sfîrșit letal. Momentul apariției se poate situa în general, în perioada decembrie-martie.

Investigațiile diagnostice ale autorilor au eliminat succesiv posibilitatea unui paludism netratat, a unei tuberculoze evolutive, a sifilisului congenital, a unei septicemii, a unor infecții tifo-paratifice, a unei salmoneloze, a unei bruceloze, a unei leucocite și a unor infecții de sistem de tip neoplazic. În sfîrșit pe frotiriile din sternopuncturile unui bolnav colorate cu May-Grünwald-Giemsa s-a identificat existența unor

protozoare parazite de tipul *Leishmania*. Cultura pe medii și inocularea la animale a avut un rezultat negativ.

Din cele 6 cazuri studiate, autorii prezintă foaia de observație a două dintre ele. Primul nu a putut fi salvat din cauza tratamentului prea tîrziu instituit. Diagnosticul anatomo-patologic a fost confirmat alături de examenul macroscopic cit și de cel microscopic. Din punct de vedere clinic, al doilea bolnav s-a vindecat. Dat fiind că cei șase bolnavi au prezentat aceleași simptome clinice ca primii doi, autorii acceptă părerea că toți au suferit de leishmanioză internă.

În continuare, autorii comunică etiologia bolii, apoi în legătură cu epidemiologia ei, accentuează că toate cazurile ivite provin din sate cu un caracter geografic identic, apărînd sporadic în gospodării situate în imediata apropiere a cîmpului, în care trăiesc multe rozătoare, în special popîndăul. Dat fiind că examenele de laborator au arătat că în aceste centre cîinii nu au suferit de leishmanioză, autorii consideră că rezervorul de paraziți ar fi rozătoarele de cîmp, în primul rînd popîndăul. Cu toate că în 1919 M. Manicatăde a comunicat existența a două cazuri de leishmanioză, depistate în 1912 respectiv 1913, autorii sînt primii care au studiat din punct de vedere clinic și etiologic această boală într-un focar epidemic.

Dr. KELEMEN LÁSZLÓ